

Resp. **KELLY BARNHILL** este o scriitoare americană care a avut diverse meserii de-a lungul timpului: profesoară, chelneriță, secretară, pădurar. Toate aceste experiențe n-au pregătit-o pentru nimic concret, dar datorită lor are ce povesti.

După ce a născut cel de-al doilea copil, a început să scrie povestiri care mai târziu s-au transformat în romane și a primit burse de creație de la Jerome Foundation și de la Minnesota State Arts Board. În 2016 povestirea *The Unlicensed Magician* a câștigat World Fantasy Award, iar în anul următor *Fata care a băut luna* a primit Medalia Newbery.

În prezent locuiește cu soțul și cu cei trei copii în Minneapolis, iar în timpul liber îi place să facă muncă de voluntariat, să alege, să meargă cu cortul și să se ocupe de grădină.

KELLY BARNHILL

Fata care a băut luna

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

cartea mai repede și să n-o las pe mai târziu; și care are mereu dreptate.

- ▶ Steven Malk – bărbatul misterios. Unul dintre oamenii mei preferați. Agenții literari au superputeri – sunt sută la sută sigură de asta. Sunt atât de norocoasă că ochii, urechile, mintea și entuziasmul lui neobosit îmi promovează munca.

Cuprins

1	În care se spune o poveste	7
2	În care o femeie fără noroc își iese din minți	9
3	În care o Vrăjitoare vrăjește din greșeală un prunc	19
4	În care n-a fost decât un vis	32
5	În care monstrul mlaștinii se îndrăgostește din greșeală	34
6	În care Antain dă de belea	43
7	În care un copil vrăjit chiar este o bătaie de cap de două ori mai mare	52
8	În care o poveste ascunde o sămânță de adevăr	59
9	În care câteva lucruri merg prost.	61
10	În care o vrăjitoare descoperă o ușă, dar și o amintire	70
11	În care o vrăjitoare ia o hotărâre	74
12	În care un copil învață despre Mlaștină	80
13	În care Antain face o vizită	83

14	În care există consecințe	97
15	În care Antain spune o minciună	108
16	În care este mereu prea multă hârtie	122
17	În care apare o crăpătură în nucleu	127
18	În care este descoperită o vrăjitoare	134
19	În care se face o călătorie în Orașul Agoniei	144
20	În care Luna spune o poveste	155
21	În care Fyrian face o descoperire	157
22	În care există o altă poveste	169
23	În care Luna desenează o hartă	171
24	În care Antain propune o soluție	184
25	În care Luna descoperă o lume nouă	192
26	În care o nebună învață un meșteșug nou și îl folosește	197
27	În care Luna află mai multe decât își dorea	204
28	În care câțiva oameni se duc în pădure	208
29	În care există o poveste cu un vulcan	222
30	În care lucrurile se dovedesc mult mai grele decât fusese plănuite	225
31	În care o nebună găsește o casă în copac	229
32	În care Luna găsește o pasăre de hârtie. Mai multe, de fapt	235
33	În care Vrăjitoarea întâlnește o cunoștință veche	243

34	În care Luna întâlnește o femeie în pădure	250
35	În care lui Glerk nu-i miroase a bine	263
36	În care o hartă se dovedește mai degrabă nefolositoare	270
37	În care Vrăjitoarea află ceva revoltător	277
38	În care începe să se ridice ceața	282
39	În care Glerk îi spune adevărul lui Fyrian	293
40	În care există o neînțelegere cu privire la cizme	301
41	În care se întâlnesc mai multe poteci	305
42	În care lumea este albastru cu argintiu și argintiu cu albastru	312
43	În care o vrăjitoare face prima ei vrajă, de data asta intenționat	315
44	În care cineva se răzgândește	320
45	În care un Dragon Pur și Simplu Enorm ia o Hotărâre Pur și Simplu Uriașă	326
46	În care se reunesc mai multe familii	338
47	În care Glerk pleacă într-o călătorie și lasă în urmă un poem	348
48	În care se spune o poveste de încheiere	352
	<i>Mulțumiri</i>	355

1

În care se spune o poveste

Da.

În pădure există o vrăjitoare. Mereu a fost o vrăjitoare acolo.

Vrei să nu te mai foiești? Cerule! N-am mai pomenit copil să se foiască atâta.

Nu, scumpule, n-am văzut-o. N-a văzut-o nimeni. De veacuri. Am făcut tot ce-a fost nevoie să n-o vedem niciodată.

Și a fost nevoie de lucruri groaznice.

Nu mă face să le rostesc. Oricum le știi deja.

Ei, nu știu, dragule. Nimeni nu știe de ce vrea copii. Nu știm de ce insistă să fie întotdeauna cei mai tineri dintre ai noștri. Și n-avem cum s-o întrebăm. N-a văzut-o nimeni. Și ne îngrijim nici să n-o vedem vreodată.

Desigur că există. Ce întrebare! Uită-te la pădure! Uită-te cât e de periculoasă! Fum otrăvitor, doline ca niște pâlnii de piatră, gheizere clocotite și pericole îngrozitoare oriunde te-ai duce. Crezi că a ajuns așa din întâmplare? Nici vorbă! Vrăjitoarea a croit-o astfel, și dacă nu i-am da ascultare, ce s-ar alege de noi?

Chiar ai nevoie să-ți explic?

Mai bine nu.

Respect *Ei, taci acum, nu plânge! Nu după tine vine Consiliul*

Seniorilor. Ești mult prea mare.

Din familia noastră?

Da, dragule. Acum multă vreme. Înainte să te naști tu. Era un băiat frumos.

Haide, termină-ți cina și vezi-ți de treburi. Mâine ne trezim toți devreme. Ziua Sacrificiului nu așteaptă pe nimeni, trebuie să fim prezenți cu toții și să-i mulțumim pruncului care ne va salva pentru încă un an.

Fratele tău? Cum să mă fi luptat pentru el? Dacă încercam, Vrăjitoarea ne omora pe toți, și atunci ce s-ar fi ales de noi? Sacrifici unul sau îi sacrifici pe toți. Așa merge lumea. N-o putem noi schimba nici dacă am încerca.

Gata cu întrebările. Șterge-o! Copil neghiob.

2

*În care o femeie fără noroc
își iese din minți*

Marele Senior Gherland nu se grăbea în dimineața aceea. La urma urmei, Ziua Sacrificiului era doar o dată pe an, iar lui îi plăcea să arate cât mai bine în timpul procesiunii sobre spre casa lovită de blestem și în timpul întoarcerii posomorâte. Îi îndemna și pe ceilalți Seniori să procedeze la fel. Era important să ofere circ norodului.

Se dădu grijuliu cu roșu pe obrajii pungii și își contură ochii cu dâre groase de *kohl*. Își cercetă dinții în oglindă și se asigură că nu avea resturi de mâncare sau murdărie. Adora oglinda aceea. Era singura din Protectorat. Nimic nu-l bucura mai tare pe Gherland decât să aibă un obiect unicat. Îi plăcea să fie *special*.

Marele Senior avusese mereu nenumărate bunuri unice în Protectorat. Era unul dintre avantajele funcției.

Protectoratul, numit de unii Regatul Papurii, iar de alții Cetatea Suferințelor, era înghesuit între o pădure perfidă și o mlaștină uriașă. Majoritatea oamenilor din Protectorat își duceau zilele de pe urma mlaștinii. Mersul prin Mlaștină era de viitor, le spuneau copiilor mamele. Nu cine știe ce viitor, se-nțelege, dar mai bine decât nimic. Mlaștina era plină primăvara de Zirin îmbobocit, vara de flori de Zirin, iar toamna de bulbi de Zirin, pe

lângă o mare varietate de plante medicinale și oarecum vrăjitoarești care puteau fi culese, preparate, tratate și vândute negustorilor din cealaltă parte a pădurii, care transportau pe urmă roadele Mlaștinii până în îndepărtatele Orașe Libere. Pădurea însăși era extraordinar de periculoasă și putea fi străbătută doar pe Drum.

Iar Drumul era al Seniorilor.

Cu alte cuvinte, Drumul îi aparținea Marelui Senior Gherland, iar ceilalți Seniori își aveau și ei părțica lor. Tot a Seniorilor era și mlaștina. Și livezile. Și casele. Și piețele. Chiar și loturile de grădină.

De aceea familiile din Protectorat își făceau încălțările din papură. De aceea, în vremuri neroditoare, își hrăneau copiii cu supa groasă și păstoasă a Mlaștinii, sperând că Mlaștina îi va întări.

De aceea Seniorii și familiile lor creșteau mari, puternici și roșii în obraji de la carnea de vită, unt și bere.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră, mormăi Marele Senior Gherland, aranjându-și faldurile robei.

Era Antain. Nepotul lui. Un Senior Ucenic, dar asta numai din cauză că Gherland, într-un moment de slăbiciune, îi făcuse această promisiune foarte caraghioasei mame a acelui băiat caraghios. Urât din partea lui să gândească astfel! Antain era un tânăr destul de plăcut de aproape treisprezece ani. Muncea mult și învăța repede. Se pricepea la socoteli, era îndemânat și putea construi dintr-o suflare o băncuță comodă pentru un Senior obosit. Iar băiatul îi era tot mai drag lui Gherland, în ciuda voinței lui.

Numai că...

Antain avea gânduri mărețe. Concepții grandioase. Și întrebări. Gherland se încruntă. Antain era... cum să-i fi spus oare? *Prea exaltat*. Dacă mai continua așa, trebuia să se descotorosească de el, cât i-o fi fost el de rudă. Gândul acesta îl apăsa pe inimă ca un bolovan.

— UNCHIULE GHERLAND!

Antain aproape că-și doborî unchiul la pământ cu entuziasmul lui insuportabil.

— Potolește-te, băiete! îl certă Seniorul. Este o ocazie solemnă!

Băiatul se potoli vizibil, lăsându-și puțin în jos fața zeloasă, ca de câine. Gherland își înfrână dorința de a-l mângâia ușor pe cap.

— Am fost trimis, continuă Antain cu cea mai blândă voce cu putință, să-ți spun că ceilalți Seniori sunt gata. Iar norodul ne așteaptă, înșirați toți de-a lungul traseului. Toți sunt prezenți.

— Toți? Nu trage nimeni chiulul?

— După anul trecut, mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată, zise Antain și se înfioră.

— Păcat.

Gherland se uită iarăși în oglindă și își întinse mai bine roșul din obraji. Îi plăcea mult să le dea din când în când lecții cetățenilor din Protectorat. Lămureau lucrurile. Își bătu pliurile gușii de sub bărbie și se încruntă.

— Atunci, nepoate, zise el, învolburându-și cu dibăcie roba cu un gest care îi luase mai mult de un deceniu ca să-l perfecționeze, hai să mergem. Pruncul acela nu se sacrifică singur.

Ieși apoi în stradă, cu Antain împleticindu-se în urma lui.

În mod normal, Ziua Sacrificiului venea și trecea cu toată pompa și gravitatea cuvenite. Copiii erau livrați fără proteste. Familiile lor amorțite de durere îi jeleau în tăcere, cu oale de tocană și mâncăruri hrănitoare îngrămădite în bucătării, în timp ce vecinii îi consolau cuprinzându-i în brațe, ca să le facă pierderea mai ușor de suportat.

De obicei nimeni nu încălca regulile.

Dar nu și de data asta.

Marele Senior Gherland își țuguie buzele și se încruntă. O auzea deja pe mamă urlând încă dinainte să intre procesiunea pe ultima stradă. Cetățenii începură să se foiască stânjeniți, care pe unde aștepta. Ajunși apoi la casa familiei, Seniorii din Consiliu se treziră în fața unei imagini uimitoare. Îi întâmpină la ușă un bărbat cu fața plină de zgârieturi, cu buza de jos umflată și cu petice chele și însângerate pe cap, de unde îi fuseseră smulse smocuri de păr. Încercă să zâmbească, dar limba i se duse instinctiv spre gaura unde avusese până de curând un dinte. Își supse buza prin ea și încercă în schimb să facă o plecăciune.

— Îmi pare rău, domniile voastre, zise bărbatul, probabil tatăl copilului. Nu știu ce a apucat-o. Parcă ar fi înnebunit.

Seniorii intrară în casă, iar de pe grinzile de deasupra lor o femeie începu să țipe și să urle la ei. Părul negru și lucios îi zburătăcea în jurul capului ca un cuib de șerpi lungi, contorsionați. Hârâia și scuipa ca un animal încolțit. Se atârname de grinzile tavanului cu un braț și

un picior, iar cu celălalt braț strângea tare la piept un prunc.

— IEȘIȚI AFARĂ! strigă femeia. Nu puneți voi mâna pe fata mea. Vă scuipe în față și vă blestem numele. Cărați-vă imediat din casa mea sau vă scot ochii și îi arunc la corbi!

Seniorii se uitară la ea cu gura căscată. Nu le venea să creadă. Nimeni nu se lupta pentru un prunc condamnat. Pur și simplu *nu se făcea*.

(Doar pe Antain îl buși plânsul. Se strădui din răsuputeri să-și ascundă lacrimile de adulții din încăpere.)

Gherland se gândi iute și afișă pe chipul lui aspru o expresie plină de bunăvoință. Întoarse palmele deschise spre mamă, să-i arate că nu voia să-i facă niciun rău. În spatele zâmbetului scrâșnea din dinți. Toată bunătatea asta îl omora de-a dreptul.

— Nici vorbă s-o luăm noi, sărmana mea fată cu mintea tulburată, zise Gherland cu cea mai răbdătoare voce. *Vrăjitoarea* o ia. Noi doar facem ce ni s-a spus. Mama scoase un sunet gutural, din adâncul pieptului, ca un urs furios.

Gherland puse mâna pe umărul soțului dezorientat și îl strânse cu blândețe.

— Se pare că ai dreptate, băiete dragă: soția ta a înnebunit cu adevărat, zise el, străduindu-se din răsuputeri să-și ascundă furia din spatele aparentei îngrijorări. Un caz rar, desigur, dar nu fără precedent. Trebuie să reacționăm cu înțelegeră. Are nevoie de grijă, nu de dojană.

— MINCINOSULE! scuipe femeia.

Fata începu să plângă, iar femeia se cățără mai sus încă, puse câte un picior pe două grinzi paralele și se

sprijini cu spinărea de acoperișul înclinat, încercând să se așeze astfel încât să nu poată fi ajunsă în timp ce alăpta. Fetița se potoli cât ai clipi.

— Dacă o luați, mârâi femeia, eu o s-o găesc. O s-o găesc și o s-o aduc înapoi. Să vedeți dacă nu.

— Vei da piept cu Vrăjitoarea? râse Gherland. De una singură? Vai de tine, suflet rătăcit și demn de milă, adăugă el.

Vorbele îi erau mieroase, dar fața îi dogorea ca jarul.

— Durerea te-a făcut să-ți pierzi judecata. Șocul ți-a zdruncinat sărmana minte. N-are a face. Te vom vindeca, draga mea, cât de bine ne stă în puteri. Gărzi!

Pocni din degete și în încăpere se revărsară paznici înarmați. Era o unitate specială, asigurată ca de obicei de Surorile Stelei. Aveau în spate arcuri cu săgeți și săbii ascuțite la cingătoare. Purtau părul lung, împletit și înfășurat strâns în jurul mijlocului, o mărturie a anilor de studiu și pregătire de luptă petrecuți în vârful Turnului. Chipurile le erau împietrite și neînduplecate, iar Seniorii, în ciuda puterii și staturii lor, se traseră mai departe de ele. Surorile reprezentau o forță de speriat. Nu te puneai cu ele.

— Luați copilul din ghearele nebunei și conduceți-o pe sărmana femeie în Turn, ordonă Gherland, apoi se uită la mama de pe grinzi, care devenise brusc foarte palidă. Surorile Stelei știu cum să se poarte cu oamenii cu mințile rătăcite, draga mea, adăugă el. Sunt sigur că n-o să te doară deloc.

Gărzile erau eficiente, calme și absolut neîndurătoare. Mama nu avea nicio șansă. În doar câteva clipe se trezi înșfăcată, legată fedeleş și dusă de-acolo. Urletele femeii

răsunară prin orașul cufundat în tăcere și se opriră brusc după ce ușile mari de lemn ale Turnului se trântiră în urma ei, ferecând-o înăuntru.

Fetița, pe de altă parte, odată mutată în brațele Marelui Senior, scânci scurt, apoi își îndreptă atenția spre fața pungită dinaintea ochilor ei, toată numai cute și pliuri tremurătoare. Avea o expresie solemnă, calmă, sceptică și vie, care îl împiedica pe Gherland să se uite în altă parte. Avea bucle negre și ochi negri. Piele strălucitoare ca chihlimbarul șlefuit. În mijlocul frunții avea un semn din naștere în formă de crai-nou. Mama avea și ea un semn asemănător. Înțelepciunea populară susținea mereu că astfel de persoane erau deosebite. Lui Gherland nu-i plăcea folclorul în general, dar îi displăcea cu atât mai mult când le băga în cap cetățenilor din Protectorat să se creadă mai cu moț decât erau. Se încruntă mai tare și se aplecă mai aproape, cu sprâncenele încrețite. Fetița scoase limba.

„Oribil prunc“, se gândi Gherland.

— Domnilor, e vremea, zise el cât mai ceremonios cu putință.

Copilul alese exact momentul acela ca să lase pe roba lui Gherland o pată mare, caldă, udă. Seniorul se prefăcu că n-o observă, dar în sinea lui spumega.

Fetița o făcuse intenționat. Bărbatul era sigur. Ce prunc revoltător!

Procesiunea se dovedi ca de obicei mohorâtă, înceată și insuportabil de trudnică. Gherland simțea că îl apucau năbădăile de nerăbdare. Dar după ce porțile Protectoratului li se închiseră în spate și cetățenii se întoarseră

cu progeniturile lor posomorâte la căsuțele lor cenușii, Seniorii grăbiră pasul.

— De ce alergăm, unchiule? întrebă Antain.

— Taci, băiete, și ține pasul! șuieră Gherland.

Nimănui nu-i plăcea să se afle în pădure departe de Drum. Nici măcar Seniorilor. Nici măcar lui Gherland. Zona din apropierea zidurilor Protectoratului era destul de sigură. Teoretic. Dar toată lumea cunoștea pe câte cineva care se îndepărtase din greșeală prea mult. Și căzuse într-o dolină. Sau călcase într-un vulcan fierbinte de noroi unde îi clocotise pielea. Sau dăduse peste o văioagă cu aer stricat și nu se mai întorsese niciodată. Pădurea era periculoasă.

Urmară o potecă șerpuită până într-o vale mică, înconjurată de cinci copaci foarte bătrâni cărora li se spunea Slujnicele Vrăjitoarei. Poate să fi fost șase. „Dar până acum nu erau cinci?” Gherland se uită bine la copaci, îi numără și clătină din cap. Erau șase. Nu conta. Pădurea îl zăpăcea și pe el de cap. Copacii aceia erau vechi de când lumea.

Locul din cercul de copaci era plin de mușchi moale, iar Seniorii lăsară fetița acolo, străduindu-se să n-o privească. Se întorseseră deja cu spatele și se grăbeau să plece, dar cel mai tânăr membru al Consiliului își dresе vocea.

— O lăsăm pur și simplu aici? întrebă Antain. Așa se face?

— Da, nepoate, zise Gherland. Așa se face.

Simți că un val de oboseală îl apăsa pe umeri ca un jug. Simțea cum spinarea începea să i se încovoiaie.

Antain se ciupi de gât, un tic nervos de care nu se putea dezbara.

— N-ar trebui s-o așteptăm pe Vrăjitoare?

Ceilalți Seniori tăcură stânjeniți.

— Ce-ai spus? întrebă Rospin, cel mai ramolit dintre Seniori.

— Păi, sunt sigur că...

Vocea lui Antain se stinse.

— Sunt sigur că ar trebui s-o așteptăm pe Vrăjitoare, zise el încet. Ce s-ar alege de noi dacă vin mai întâi sălbăticiunile din pădure și-o înfulecă pe fetiță?

Ceilalți Seniori se uitară toți la Marele Senior, cu buzele ferecate.

— Din fericire, nepoate, zise el repede, trăgându-l deoparte pe băiat, n-am avut niciodată problema asta.

— Dar... începu Antain, ciupindu-se iarăși de gât atât de tare, încât îi rămase semn.

— Dar nimic, zise Gherland, ținându-l pe băiat de spate cu o mână hotărâtă, pe când se întorcea cu pași mari pe poteca bine bătătorită.

Și uite-așa, Seniorii se îndepărtară unul câte unul, lăsând copilul în urma lor.

Plecau conștienți cu toții, în afară de Antain, că nu se punea problema *dacă* fetița va fi mâncată de animale, din moment ce știau sigur *vă va fi*.

O lăsaseră acolo știind sigur că *nu exista* nicio vrăjitoare. Nu existase niciodată vreuna. Exista doar o pădure periculoasă cu un singur drum și existau niște Seniori care se agățau de modul de viață de care se bucuraseră generații în șir. Vrăjitoarea – adică credința în ea – exista numai pentru oamenii speriați, pentru oamenii înrobiți,